

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 03/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 904

“KHỔ VÀ VUI QUYẾT ĐỊNH Ở QUẢ BÁO”

Nhà Phật dạy: “*Nhân nào thì quả đó*”. Lời Phật dạy không hề sai lệch một li, tại sao chúng ta đại khờ đi tạo tác những nhân sai lầm để phải nhận lấy những kết quả sai lầm? Trên thế gian này, người đại khờ thì nhiều, người giác ngộ thì không có, chính vì vậy khổ đau ở thế gian này mới nhiều như vậy. Chư Phật Bồ Tát nhìn thấy thế gian khổ thì rất đau lòng, lúc nào các Ngài cũng tìm cơ hội, dùng phương tiện tốt nhất để tiếp cận giáo hóa chúng ta nhưng chúng ta không tiếp nhận.

Hòa Thượng nói: “*Trong cõi đau khổ này, bạn tưởng bạn chỉ có một mình sao? Chư Phật Bồ Tát luôn ở bên cạnh bạn để tìm cơ hội để tiếp cận bạn, nhắc nhở bạn, đánh thức bạn nhưng cơ hội đó vô cùng hiếm hoi*”.

Chúng sanh mê mờ, chấp trước, dính mắc vào những thứ không thật. Những thứ không thật mà Hòa Thượng đã nhắc rất nhiều là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. Chúng ta biết rõ những thứ này làm chúng ta đau khổ nhưng chúng ta không chịu từ bỏ, hễ có cơ hội là chúng ta tiếp cận ngay. Thậm chí không phải là người khác tạo cơ hội cho chúng ta mà chúng ta tự tạo cơ hội cho chính mình để tiếp cận những thứ đó.

Chư Phật Bồ Tát nhiều vô lượng vô biên mà chúng ta không nhìn thấy. Có người nói: “*Tại sao trong Kinh Phật nói rằng có hằng hà sa số chư Phật nhưng con khổ như thế này mà không thấy Chư Phật đâu?*”. Thật ra, chúng ta không cho Chư Phật Bồ Tát cơ hội để tiếp cận chúng ta chứ không phải là các Ngài không cho chúng ta cơ hội. Các Ngài “*Đại Từ Đại Bi*”, tình thương của các Ngài không có lí do, không có nguyên nhân, không có điều kiện. Các Ngài rộng mở phương tiện sẵn sàng tiếp đón chúng ta. Nhà Phật nói Chư Phật Bồ Tát là “*bất thỉnh chi hữu*” của chúng sanh, có nghĩa là Chư Phật Bồ Tát là bạn không mời của chúng sanh, các Ngài không được mời nhưng vẫn đến. Các Ngài lúc nào cũng sẵn sàng đến nhưng chúng ta không cho các Ngài cơ hội để đến. Chúng ta khép kín tâm mình, giữ chặt trong tâm những phiền não, chấp trước.

Ngày xưa tôi dạy học nhưng học trò không chịu nghe lời. Tôi nói: “*Thầy không có bằng Tiến sĩ nên các con không chịu nghe đúng không? Vậy thì Thầy sẽ mời Tiến sĩ đến dạy!*”. Họ tưởng tôi nói đùa, nhưng một thời gian sau tôi mời một vị Tiến sĩ nổi tiếng thế giới đến để chia sẻ. Vị Tiến sĩ đó nói: “*Thành công hay không là ở chính mình, Thầy giáo chỉ là đủ duyên mà thôi. Nếu bản thân chúng ta không chịu nỗ lực*

thì dù Thầy của chúng ta là Tiến sĩ nhưng chúng ta cũng không thể thành công!”. Sau buổi học đó, tôi nói: “Thầy giáo là Tiến sĩ mà các con không chịu học thì dù học Tiến sĩ nhưng các con cũng trở thành lùi sĩ”. Chư Phật Bồ Tát lúc nào cũng chờ cơ hội để tiếp nhận chúng ta nhưng chúng ta không chịu học, chúng ta gạt bỏ hết, chúng ta không cho các Ngài cơ hội. Vậy thì làm sao chúng ta có cơ hội để quay đầu giác ngộ?

Chúng sanh trách chư Phật Bồ Tát không xuất hiện để cứu giúp chúng sanh. Có người nói: “Con nghe nói có hằng hà sa số Chư Phật mà không thấy Chư Phật đâu. Mùa Covid rất nhiều chúng sanh bị bệnh khổ mà không có Phật Bồ Tát xuất hiện!”. Chúng ta phải xem lại: Chúng ta có mở rộng tâm từ bi, có mở rộng tâm vì chúng sanh mà yêu thương, bao dung, đồng cảm, tha thứ không? Chúng ta luôn sống trong sự chấp trước.

Chúng ta tạo nhân vô cùng khốc liệt thì phải nhận quả vô cùng khốc liệt. Cho nên Phật nói: “**Khổ và vui đều do quả báo**”. Không phải tự nhiên mà có quả! Chúng ta đã tạo ra rất nhiều nhân khổ, chúng ta đã tạo ra dẫn nghiệp đau khổ thì nhất định phải gặp quả đau khổ. Nhưng khi gặp quả đau khổ thì chúng ta lại trách Phật Bồ Tát không có tâm từ bi, không cứu thế gian đau khổ. Bây giờ, dù Phật Bồ Tát mang tâm từ bi đến tiếp cận chúng ta thì chúng ta vẫn tiếp tục tạo tác ác nghiệp mà không chịu quay đầu. “**Như thị nhân, như thị quả**”, nhân quả thông ba đời quá khứ - hiện tại - tương lai. Đời trước chúng ta còn tạo nhân thâm khốc hơn so với quả mà chúng ta đang nhận, chúng ta còn làm cho người ta đau thương hơn biết bao nhiêu lần.

Các bậc Tổ Sư Đại Đức tu hành rất nghiêm túc. Hòa Thượng đã rất nhiều lần nhắc đến câu chuyện về người Thầy của Ngài Huyền Trang. Ngài là một cư sĩ ở Ấn Độ, ngài mắc bệnh khổ nặng đến nỗi người đời sau nhắc lại còn chảy nước mắt. Cái khổ của chúng ta chỉ là cái khổ bình thường, chỉ là cái khổ rất nhỏ không đáng tính kể. Chúng ta chỉ khổ vì chồng, khổ vì vợ, khổ vì con, khổ vì cháu. Các Ngài tiếp nhận quả báo nhưng không hề thấy khổ. Thầy của Ngài Huyền Trang nói: “**Tội nặng nhưng báo nhẹ**”, có nghĩa là tội tạo ra rất nặng nhưng quả báo đến còn rất nhẹ, tuy rằng khổ cùng cực nhưng vẫn còn sinh mạng để tu hành, để niệm Phật. Quả báo nặng là chúng ta bị lấy mạng, chúng ta không còn cơ hội để tu hành, không còn cơ hội niệm Phật, không còn cơ hội làm việc thiện.

Hòa Thượng nói một câu khiến tôi rất cảnh giác: “**Oan gia trái chủ từ bi hơn chúng ta nhiều**”. Chúng ta tàn độc đến mức dùng dao để lấy mạng họ, thậm chí một suy nghĩ, một quyết định của chúng ta cũng đã lấy bao nhiêu mạng của chúng sinh. Còn oan gia trái chủ mới chỉ hành cho chúng ta bị bệnh khổ, họ hết sức từ bi, họ không lấy mạng của chúng ta”.

Chúng ta phải hết sức cảnh tỉnh! Lời khai thị của Hòa Thượng rất chính xác! Chúng ta hiện tại cũng vậy, “**tội nặng nhưng báo nhẹ**”. Chúng ta vẫn còn sinh mạng, chúng ta được gặp Phật pháp, đặc biệt là được gặp pháp môn Tịnh Độ, chúng ta vẫn còn sinh mạng để tu hành, để tạo phước. Vậy thì những khổ đau xung quanh chúng ta chỉ là ngoài da, không đáng tính kể. Ngay trong đời này, chúng ta đã giết hại bao

nhiều chúng sanh? Chúng ta dùng cách gì để giết hại? Đập đầu, cắt, cưa, xẻ thịt chúng sanh. Ngày xưa tôi thích ăn cá lóc to, cá to đến mức tôi bỏ cá vào trong lò nướng mà không vừa. Một hôm tôi nằm mơ thấy một cánh đồng bao la, rất nhiều cá lóc trườn tới, đột nhiên một con cá lóc bay lên cắn vào cổ tôi. Tôi giật mình la hét rồi tỉnh dậy, hóa ra đó chỉ là giấc mơ! Chúng ta là “**nghiệp nặng nhưng báo nhẹ**”. Chúng ta đã biết nghiệp nhân quả báo không hề sai lệch, vậy thì chúng ta cần phải làm gì?

Hòa Thượng nói: “**Cuộc sống hiện thực này quyết định quả báo ở tương lai. Cuộc sống này là duyên. Nhân thiện nhân ác chúng ta đã tạo đầy cả Tam Thiên Đại Thiên, cũng giống như chúng ta có một kho đầy đủ tất cả hạt giống. Hạt giống nào gặp duyên, gặp nước, gặp đất, gặp hơi ấm thì nó sẽ sinh sôi nảy nở, lớn lên, trở hoa, kết thành trái**”.

Cuộc đời này là duyên tiếp nối cho các nhân thiện nhân ác nảy nở. Vậy thì cuộc đời này chúng ta phải “**đoạn ác tu thiện**”, có nghĩa là chỉ tạo duyên thiện để nhân thiện sinh sôi nảy nở, nhất định không tạo duyên ác, không cho nhân ác sinh sôi nảy nở. Chúng ta có chân thật giác ngộ, có hiểu thấu nhân quả như vậy không? Chúng ta xét lại xem: Những năm tháng qua, chúng ta tu hành có thật nghe lời và thật làm theo không hay chúng ta vẫn “**lai rai**” tạo ác? Tôi thường nói: “**Tà tà tạo ác, tà tà tu hành, tà tà vãng sanh**”.

Chúng ta không còn nhiều thời gian! Nhân sinh chỉ có vài chục năm. Chúng ta tưởng mình có nhiều thời gian lắm nhưng thời gian trôi qua rất nhanh. Lúc chúng ta bừng tỉnh thì thời gian đã hết, khi đó dù chúng ta muốn ra sức dụng công thì cũng không còn kịp nữa.

Hòa Thượng nói: “**Thích Ca Mâu Ni Phật đến thế gian này để thị hiện thành Phật vì cõi người khổ nhiều hơn vui cho nên dễ dàng nhắc họ. Khi gặp khổ thì người ta có thái độ phản tỉnh nhưng chỉ phản tỉnh được một thời gian ngắn rồi lại quên**”.

Có nhiều người lúc chồng vừa mới chết, vợ vừa mới chết thì khóc bù lu bù loa như bầu trời sụp đổ. Nhưng vài tháng sau họ lại có người mới, lại vui như tết, như không còn khổ. Khổ vui ở trong nội tâm chỉ trong một niệm. Chỉ trong một khảy móng tay đã có đến 1.200 triệu ý niệm. Trong một giây có đến 4 lần khảy móng tay. Vậy thì trong 1 giây có đến 1 tỷ 200 triệu ý niệm khổ vui. Chúng ta có giác ngộ nhưng khoảnh khắc giác ngộ của chúng ta rất ngắn. Chúng ta cũng biết nhân sanh này là khổ đau nhưng thời gian nghĩ đến điều này rất ngắn, chỉ ở trong một niệm. Chúng ta tưởng chúng ta thấu hiểu nhân sinh khổ đau nhưng thật ra ý niệm đó chỉ lóe lên rồi mất.

Hòa Thượng nói: “**Cõi Trời thì vui nhiều khổ ít cho nên không có tâm xuất ly. Vì vui quá nên họ không muốn ra khỏi cái vui đó, cho nên tâm giác ngộ của họ không thể đề khởi được. Ở trong tam ác đạo Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh thì còn khổ hơn, thậm chí chỉ có khổ chứ không có vui. Vậy thì lại càng khó, làm sao mà giác ngộ đây?**”.

Người cõi Trời cũng giống như những người ngày nay sống giàu sang. Thế gian có những người sở hữu rất nhiều biệt thự triệu đô, có vài trăm siêu xe, riêng con chim mà họ nuôi cũng phải thuê chuyên gia chăm sóc. Số tiền họ dùng để chăm sóc con chim hay con lạc đà đó bằng số tiền một gia đình giàu có sinh sống. Cho nên khi chúng ta nói “*ái biệt ly khổ*”, “*câu bất đắc khổ*”, đời sống này là khổ thì họ không tin.

Khi gặp một người suốt ngày lo cơm gạo áo tiền mà chúng ta nói với họ rằng “*cuộc đời là khổ không vô ngã*” thì họ có nghe được không? Họ nói: “*Tôi khổ nhất là trưa nay không có cơm ăn, con tôi không có gì để ăn. Đó mới là cái khổ nhất! Tôi không quan tâm đến khổ không vô ngã!*”. Ngay trong cuộc đời này, họ chỉ có khổ mà không có niềm vui. Họ khổ quá cho nên chúng ta nói nhưng họ không nghe, không thể tiếp nhận, chưa nói đến chúng sinh trong Địa Ngục. Nếu họ không tiếp nhận Phật pháp, không cải đổi bản thân thì không thể cải đổi nhân quả của họ.

Hòa Thượng nói: “*Một người trong tâm suốt ngày chỉ nghĩ đến “cơm gạo áo tiền”, còn một người thì “nhất hô bá ứng”, thì họ có thời gian để học Phật không? Việc gì có thể đánh thức họ được đây?*”. “*Nhất hô bá ứng*” có nghĩa là chỉ cần một tiếng hô của họ thì hàng trăm người sẵn sàng phục vụ. Không phải là Phật Bồ Tát không cho chúng ta cơ hội mà là chúng ta không cho các Ngài cơ hội. Các Ngài là “*Đại Từ Đại Bi*”, lòng từ bi không có giới hạn. Tất cả chúng ta không cho các Ngài cơ hội, vậy thì khổ đau là tự mình làm, tự mình gánh chịu. Chúng ta hiểu rõ điều đó để đừng oán trời, đừng trách người, đừng trách Phật Bồ Tát!

Hòa Thượng nói: “*Phật Bồ Tát thị hiện vào cõi Người ở nhân gian để độ chúng sanh vì họ có khổ, có vui cho nên họ có cơ hội giác ngộ*”. Cõi Trời chỉ có vui, không có khổ. Trên thân của người cõi Trời luôn có hoa tươi. Cái khổ đau nhất của người cõi Trời là khi hoa trên người của họ héo, thân thể bắt đầu không còn mùi thơm, bắt đầu có mùi hôi. Đó là lúc họ đọa lạc, lúc đó tỉnh ngộ cũng không kịp. Chúng sanh ở Địa Ngục thì chỉ thọ khổ nên không thể tiếp nhận Phật pháp. Cũng giống như ở thế gian, người giàu sang hay người cùng khổ đều khó mà tiếp nhận đạo lý. Dù chúng ta nói với họ nhưng họ cũng không nghe.

Trong Nhà Phật nói: “*Thân người khó được, Phật pháp khó nghe*”. Ta có được thân người, hơn thế nữa, ta có thân người tròn đầy. Ở trong hoàn cảnh vô cùng khó khăn mà chúng ta lại được gặp Phật pháp chân chính, thù thắng hơn nữa là chúng ta lại được gặp pháp môn Tịnh Độ. Hòa Thượng nói: “*Ngay đời này tuy chúng ta không phải là người đại căn, đại trí nhưng chúng ta lại gặp được pháp môn Tịnh Độ*”. Chúng ta có thân người là đã có được sự “*khó được*” rồi. Trong sự “*khó được*” đó, chúng ta lại có được sự “*khó được*” nữa, đó là được gặp Phật pháp. Đó là khó trong khó, vậy mà chúng ta lại có được! Nhưng chúng ta có trân trọng điều này không hay chúng ta vẫn đang dần dà, dễ vui, để cơ hội trôi qua, đánh mất cơ hội?

Ngày ngày chúng ta vẫn tạo ác, khởi tâm động niệm vẫn là tạo ác. Vậy thì chúng ta đã đánh mất cơ hội vì khi chúng ta khởi lên ý niệm ác thì chúng ta đã mở ra lục đạo luân hồi. Nếu chúng ta không muốn

vào lục đạo luân hồi thì phải đóng kín cửa vào. Nhân của lục đạo luân hồi là mười nghiệp ác. Thân thì sát, đạo, dâm. Ý thì tham, sân, si. Miệng thì nói dối, nói lời hung ác, nói lưỡi đôi chiều và nói lời thêu dệt. Đó là chúng ta đã mở lối đi vào lục đạo luân hồi! Thế giới Tây Phương Cực Lạc không có lục đạo vì không có nhân của lục đạo. Cư dân Thế giới Tây Phương Cực Lạc đóng kín nhân của lục đạo. Chúng sanh cõi Ta Bà thì ngày ngày tạo ra nhân để vào lục đạo - sáu cõi luân hồi.

Một ngày từ sáng đến tối chúng ta niệm được bao nhiêu câu Phật hiệu? Chúng ta khởi tâm động niệm nghĩ đến chúng sanh đau khổ được bao nhiêu thời gian? Một ngày chúng ta niệm “*tự tu tự lợi*”, niệm “*danh vọng lợi dưỡng*”, niệm “*tham sân si mạn*” bao nhiêu thời gian? Ngày ngày chúng ta chỉ khởi niệm tương ưng với sáu cõi luân hồi chứ không khởi niệm tương ưng với Thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói: **“*Khổ vui quyết định ở quả báo! Chúng ta muốn về được Tịnh Độ thì phải tạo duyên sâu dày, bền chắc!*”**. Nếu chúng ta tạo nhân sâu dày bền chắc với Lục đạo thì chúng ta chắc chắn phải về đó. Phật A Di Đà nói về Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta cho rằng ở đó không vui, ở cõi Ta Bà này vui hơn vì ở đây có buồn vui giận hờn, cuộc sống thi vị hơn. Thậm chí có người thế gian cho rằng: *“Tình yêu êm đẹp không có khổ thì không phải là tình yêu. Tình yêu phải có khổ, có vui thì mới thi vị! Hai vợ chồng thì thoảng cãi nhau rồi sau đó xin lỗi, làm hòa thì mới thi vị!”*. Chúng ta cho rằng như vậy vì chúng ta không bao giờ đạt được tâm thanh tịnh. Người đạt đến tâm thanh tịnh thì tự tại trước khổ vui vì tâm thanh tịnh vượt ra ngoài cái khổ vui.

Ở thế gian, hết khổ đến vui thì họ cho đó là vui, hết vui đến khổ thì họ cho đó là khổ. Đó chỉ là khổ vui đối đãi. Đối với người đã đạt đến tâm thanh tịnh thì khổ vui không làm họ động tâm. Đó mới là cái vui chân thật! Chúng ta chưa ai đạt được tâm thanh tịnh. Chúng ta chỉ cảm nhận được cái khổ vui tương đối, chúng ta chưa đạt được cái vui tuyệt đối của tự tánh nên chúng ta “*nhận giặc làm Cha*”, coi cái vui tạm bợ là cái vui thật.

Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta tử tử mà quan sát! Con người ở thế gian này lấy cái vui ở trong khổ làm vui, đây không phải là cái vui chân thật*”**. Thậm chí người thế gian tìm cái vui trong sự kích thích, tìm cái vui trong rượu bia, thuốc lá, ma túy. Cái vui đó không phải là cái vui thật! Hàng ngày chúng ta làm cho mình bị nhiễm độc khi tìm đến những cái vui không thật.

Hòa Thượng nói: **“*Cái vui chân thật là cái vui khi nội tâm của chúng ta không bị chi phối bởi hoàn cảnh*”**. Thí dụ chúng ta nói: *“Ăn ngon sướng quá!”*, nhưng có người nói: *“Ăn nữa đi, phải ăn nữa!”*. Chúng ta ăn nhiều thêm một lúc nữa, ăn no đến mức chỉ thấy khổ, không còn thấy sướng nữa. Ban đầu chúng ta ăn một món thấy rất ngon, nhưng ăn thêm nữa thì ngòai không thờ được, lúc đó lại thành khổ! Cho nên khổ vui ở thế gian chỉ là tương đối.

Hòa Thượng nói: **“*Cái vui của người thế gian cũng giống như đang phục độc, tìm vui trong khổ. Đây không phải là thật vui! Phật dạy rất hay: Khổ và vui đều quyết định bởi quả báo. Mê là nhân của***

khổ, ngộ là nhân của vui. Phật pháp dạy người phá mê khai ngộ. Khi mê đã phá thì khổ liền rời đi, khi ngộ đã khai mở thì vui liền đến. Cho nên Phật pháp dạy người phải tu nhân tốt thì mới có thể đạt được quả báo tốt. Tu nhân tốt thì được quả báo tốt, tu nhân xấu thì nhất định gặp quả báo xấu. Đây là chân lý”.

Chân lý này không có một vị Thần nào có thể can thiệp được, thậm chí Phật Bồ Tát cũng không thể can thiệp được. Chúng ta đừng nghĩ rằng mình tạo nhân ác rồi xin Phật cứu giúp thì sẽ hết khổ. Hòa Thượng nói một câu khiến tôi giật mình: “**Thập đạo vô Thần**”. Mười cõi này không có một vị Thần nào đủ quyền năng ban phước hay giáng họa cho chúng ta. Chúng ta chính là người ban phước giáng họa cho chính mình bằng cách tu nhân. Cầu xin chắc chắn không thể được, chính chúng ta phải tự làm. Tôi thường khuyên mọi người khi tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền thì phải nghe lời và thật làm.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!